

Z těchto vývodů jest patrné, že úřad pokládal za rozhodný pro posouzení podobnosti sporných známek především celkový dojem, jakým známky ty působí, a pokud i zabýval se slovy v známkách obsaženými, činil tak jen s hlediska jejich umístění a grafického vypravení, tedy zase hlavně po stránce obrazové, nikoli se zřetelem k zvláštní povaze slovního obsahu známek, jak v předcházejícím byla vyznačena.

Žal. úřad nepoložil tudíž při svém rozhodování o podobnosti známek, jež jest na sporu, onoho měřítko, které hledíc k tendenci v právu známkovém se zračící, sluší pokládati za rozhodné pro posuzování podobnosti známek, nýbrž založil své rozhodnutí na pojmu podobnosti, jenž shoduje se snad s běžným pojmáním, nesrovnává se však s obsahem práva známkového.

• Z toho důvodu bylo nař. rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost.

Č. 3320.

Živnostenská práva: I. Další provozování živnosti může býti ve smyslu § 57 ž. ř. zakázáno a udělená koncese odňata, vyjde-li dodatečně na jevo, že propůjčení koncese vadil již v době, kdy byla udělena, vylučující důvod podle § 5 ž. ř. — **II.** Zkoumaje, je-li v konkrétním případě odůvodněna obava zneužití živnostenského oprávnění, může úřad přihlížeti k jakýmkoliv vnějším okolnostem, v nichž lze logicky spatřovati premisy pro závěr, že taková obava jest dána.

(Nález ze dne 4. března 1924 č. 3760).

Prejudikatura: Boh. 1450 adm.

Věc: Richard D. v K. (adv. Dr. Ludvík Kubala z Kroměříže) proti ministerstvu obchodu o koncesi kominickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-li byla usnesením městské rady v Kroměříži z 21. října 1919 udělena koncese pro živnost kominickou v K. Odvolání, jež z usnesení toho podalo zemské společenstvo kominíků v Brně, zamítl v postupu instančním žal. úřad rozhodnutím z 3. února 1922, poněvadž odvolání nevyhovovalo předpisu § 116 c) odst. 2 ž. ř. Na to městská rada vydala dne 27. února 1922 st-li koncesní dekret.

Výměrem z 3. října 1922 městská rada v K. tuto koncesi ve smyslu § 57 ž. ř. st-li odňala, poněvadž dodatečným šetřením bylo zjištěno, že již od počátku nemá zákonitých náležitostí k samostatnému provozování živnosti kominické, byv vícekrátě trestán pro trestní činy, jež tvoří podstatné důvody vylučující ze živnosti (§ 5 ř. ž.), jakož i z toho důvodu, že jest se vzhledem k těmto trestním činům obávati, že by povolené živnosti zle užíval, čemuž nasvědčuje i rozsudek okr. soudu v Z. ze 7. července 1922, kterým byl potrestán pro přestupek § 460 tr. z.

Toto opatření, jež bylo potvrzeno zsp-ou z důvodů rozhodnutí první stolice, potvrdilo i min. obchodu nař. rozhodnutím z týchž důvodů, k nimž dodalo:

Konaným šetřením a nahlédnutím v příslušné spisy trestního soudu bylo zjištěno, že Richard D. byl odsouzen rozsudky:

1) krajským soudem v N. J. z — pro zločin dle § 99 tr. z. k vězení 2 měsíců,

2) okr. soudu v K. z — pro přešupek § 461 tr. z. (podvod) k vězení 24 hodin,

3) okr. soudu v H. z — pro přešupek § 460 tr. zák. (krádež) k vězení 4 dnů,

4) krajským soudem v U. H. z — pro zločin krádeže k vězení 2 měsíců,

5) okr. soudem v Z. z — pro přešupek § 460 tr. zák. k vězení 8 dnů; v tomto případě dopustil se krádeže při vykonávání své živnosti.

Živnost kominická zasahuje do domácností a je potřebí, aby jejím vykonáváním pověřeny byly osoby naprosto spolehlivé, což v daném případě o D. tvrditi nelze a tím méně, ježto nehledě k dřívějším trestům byl posledně v roce 1922 trestán pro přešupek krádeže, kterýžto přešupek byl spáchán v souvislosti s vykonáváním živnosti kominické.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení 1. odst. § 57 ž. ř., jež zní: »Jestliže se při některém živnostníku dodatečně shledá, že již od počátku neměl a ještě dosud nemá nějaké zákonné náležitosti pro samostatné provozování živnosti, může úřad, k přijetí odpovědi živnostenské nebo k propůjčení koncese příslušný, další provozování živnosti jemu zapověděti a list živnostenský, resp. koncesi odníti.«

St-1 namítá především, že za nedostatek zákonných náležitostí ve smyslu tohoto ustanovení sluší pokládati toliko nedostatek podmínky v § 2 a podmínek v §§ 11 a násl. ž. ř. vytknutých, nikoli však existenci vylučujícího důvodu ve smyslu § 5 ž. ř. V tom nemohl soud dáti stížnosti za pravdu. Ze znění živn. řádu jest nade vši pochybnost patrné, že zákon veškeré požadavky pro samostatné provozování živnosti, jež vyznačuje v §§ 2—10, klade na roveň. V § 11 praví, že k samostatnému provozování každé volné živnosti jest oprávněn, »kdo není vyloučen předcházejícími ustanoveními II. hlavy«, to jest právě §§ 2—10; jednáje v § 14 o nastoupení živností řemeslných, odkazuje na § 11 právě uvedený; k dosažení koncese podle § 16 vyžaduje v § 18 vedle »všeobecných podmínek«, jimiž zřejmě jsou míněny právě podmínky §§ 2—10, ještě podmínky zvláštní, a podobně v § 23, odst. 1 vyžaduje pro nastoupení živností k o n c e s o v a n ý c h, k nimž patří živnost kominická, vedle podmínek předepsaných pro všechny živnosti, při čemž odkazuje výslovně na §§ 2—10, také další podmínky tam zvlášť vytčené.

Jestliže, jak z těchto ustanovení vysvítá, živn. řád mezi požadavky vyplývajícími z předpisů §§ 2—10 ž. ř. pro nastoupení živnosti rozdílů nečiní, není nijakého důvodu domnívati se, že by byl v § 57 chtěl z pojmu »zákonných náležitostí« náležitost vyplývající z § 5 vylučovati. Neshledal tedy soud nezákonnosti v tom, jestliže žal. úřad právě tak jako stolice nižší založil své rozhodnutí na právním názoru, že další provozování živnosti může býti ve smyslu § 57 ž. ř. zakázáno a udělená koncese odňata, vyjde-li dodatkem na jevo, že propůjčení koncese vadil již v době, kdy byla udělena, vylučující důvod ve smyslu § 5.

Dovolává-li se stížnost, pokud jde o odsouzení st-1ova z dob před 28. říjnem 1918, na nař. Národního výboru z 5. listopadu 1918 č. 28 Sb. o amnestii, jest k tomu podotknouti, že i kdyby účinky amnestie byly

pro st-le skutečně nastaly, nebylo by tím úřadu živnostenskému nikterak bráněno, aby st-li způsobilost k nastoupení živnosti ve smyslu § 5 ž. ř. upřel, ježto, jak tento soud v nál. Boh. 1450 adm. podrobněji vyložil. předpis § 5 ž. ř. jest normou rázu živnostensko-policejního, která vylučuje z nastoupení živnosti osoby odsouzené pro určité trestní činy, při nichž odůvodněna jest obava, že by svého živnostenského oprávnění zneužívaly, na tak dlouho, pokud obava ta trvá, při čemž jest nerozhodno, trvají-li také trestní následky odsouzení, či pominuly-li ať projitím určité doby, ať aktem milosti.

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad mezi trestními rozsudky proti st-li vydanými uvádí také rozsudek okr. soudu v Z. z 14. července 1922 pro přestupek § 460 tr. zák.; úřad nebyl prý oprávněn tohoto rozsudku se dovolávat proto, poněvadž st-li byl tu uložen trest podmíněčně ve smyslu zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. Nss neshledá ani tuto námitku důvodnou. Nepokládal za nutné řešiti tu otázku, jaký význam má podmíněčné odsouzení pro použití ustanovení § 5 ž. ř. Že st-l byl v letech 1905—1908 odsouzen pro činy trestné, vyznačené v § 5, stížnost nepopírá. I kdyby bylo pravda, jak za to má stížnost, že k trestnímu rozsudku z r. 1922 nesmí býti přihlíženo jako k o d s o u z e n í ve smyslu uvedeného předpisu zákonného, poněvadž tento rozsudek trestní vyslovil odsouzení podmíněčně, přece jen nemohlo by po názoru soudu živn. úřadu býti odpíráno právo přihlížeti k tomu, že se st-l dopustil přestupku krádeže v době ne příliš vzdálené od doby, kdy se ucházel o koncesi, když uvažoval po rozumu § 5 o tom, zdali jest u st-le se zřetelem k trestním činům dříve spáchaným a k jeho osobě obávati zneužití živn. oprávnění. Při zkoumání, je-li taková obava v konkrétním případě odůvodněna, může míti zřetel k jakýmkoli vnějším okolnostem, v nichž logicky lze spatřovati premisy pro závěr, že taková obava dána jest, tím spíše pak k soudnímu zjištění, že se osoba živnostenského oprávnění se domáhající dopustila trestního činu při výkonu náležejícím do oboru právě oné živnosti, třeba že toto zjištění vedlo jen k odsouzení podmíněčnému.

Že je zcela liché, poukazuje-li stížnost k tomu, že se st-l dopustil trestných činů v době, než nabyl živn. oprávnění, jest jasno, neboť s hlediska § 57 ve spojení s §em 5 mohou býti brána v úvahu právě jen odsouzení z doby předcházející před nastoupením živnosti, kdežto na odsouzení pro trestné činy, k němuž došlo v době po nastoupení živnosti, vztahuje se předpis § 139, odst. 2. lit. a).

Řídě se těmito úvahami dospěl nss k zamítnutí stížností

Č. 3321.

Dlažebné (Slovensko): Podle zák. čl. I: 1890 nemůže býti udělené právo vybírati dlažebné jednostranným aktem min. veř. prací odňato.

(Nález ze dne 4. března 1924 č. 3764).

Prejudikatura: Boh. 2775 adm.

Věc: Obec města Bratislavy (měst. rada Dr. Dud. Dohnányi) proti ministerstvu veřejných prací o povolení k vybírání dlažebného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.